

Igor Likar

Pesmi o glasu in molku

I. Glas in u-slišani svet

1.

Zaslišal je glas,
ki se še ni izgovoril.
Glas, ki se je pripravljaj,
da stopi iz misli.
V izgovorjeni svet,
v u-slišani svet.
Da se bo oglasil iz molka
ki nabreklo molči vase.

2.

Zaslišal je glas
ki se še ni izgovoril.
Ki ga je vprašal:

Zakaj se mi ne oglasiš,
če te kličem?
Iz slišane nemosti.
Iz neslišnega giba.
V notranjosti molka.
V petju, ki se še ne poje.

Če slišiš,
da stopam,
v izgovorjeni svet
v u-slišani svet?

3.

Premisli,
zakaj se mi ne oglasiš?
Ga je vprašal glas.
Ki se še ni izgovoril,
a je prihajal ponj,

v izgovorjeni svet,
v u-slišani svet.

In ne zamolči me!
Kajti vedi, da nastajam,
da bi ti lahko slišal sebe.

Tako mu je rekel glas,
ki se še ni izgovoril.
A je prihajal ponj.

In odločil se je.
Ne bo si zamolčal
njegovega vprašanja.

II. Molk deli telo

Molk se razdeli:

Na tihe roke.
Na obstale noge.
Na neslišna kolena.
Na negibno telo.
Na neizdahnjena pljuča.
Na nepremični dah.

Na neizgovorjeno grlo.
Na skrčen jezik.
Na stisnjene zobe.
Na zaprte ustnice.
Na zamolčana usta.
Na molčeče čelo.

Na misel, ki posluša.
Ki se ne premakne navznoter.
In se ne izreče.

A se sliši.

III. Molk hodi po misli

Molk je hodil
v njegovo misel.

Bobnal je po njej.
Bobnal je
svoje neizrečene skrivnosti.

Nemo se je odzval
kriku misli.
In poiskal zanj
svoj najtišji glas.

Haikuji

Maske skačejo
iz nas.
v ritmu hipov
v krču drobcev
z vozli dihov.

In dirjajo naokoli.

*

Kar pride z neba
se ne dotaka.
Naj se le pretoči
skozi nas.

In naj gre nekam
v drug čas.

*

Samo svetloba
nepoiskanih besed,
ki sveti v nas,
nas lahko varuje.

Da jih ne bi izrekli.

*

Nad nami živi.
Nekdo.
Ki mehko sanja
in vidi neslišno.

*

Vsenaokoli ritem
in sprememb udarci!
Ritem! Ritem! Ritem!
Oh, kje si dotik! Neslišni dotik!

*

Čas je uho prostora.

Čas je tisto,
kar nas dela hrupne
a na koncu naredi neslišne.

Prostor za izginotja
naših amuletov,
zaklepanj skrinj,
sesedanja peska
in za razbitje vrčev
v črepinje.

*

Čas je tisto,
kar se s podobami seseda v nas
in spet iz nas gradi.

In kar videz drobi.

Tek okoli pogrjnjenega prta

Vprašal se je: Kdo sem?
In zaslišal v sebi odgovor:
Teci okoli pogrjnjenega belega prta,
pa boš izvedel!

Tekel je in tekel,
kot lačni duh,
okoli belega pogrjnjenega prta
in se na koncu ustavil – v Rdečem.

Vprašal je v Rdeče: Kdo sem?
In dobil odgovor:
Teci nazaj okoli pogrjnjenega rdečega prta,
pa boš izvedel!

Tekel je in tekel,
kot lačni duh,
okoli rdečega pogrjnjenega prta
in se na koncu ustavil – v Črnem.

Vprašal je v Črno: Kdo sem?
In dobil odgovor:
Teci okoli pogrjnjenega črnega prta,
pa boš izvedel.

Tekel je in tekel,
kot lačni duh,
okoli črnega pogrjnjenega prta
in se na koncu ustavil.

Zavpil je:
Kdo si, ki mi odgovarjaš iz barv,
ki jih menjaš?
Ki mi pogrinjaš prte,
okoli katerih tečem?

Dobil je odgovor:
Jas sem Čas.

Moto

Človek rase
in se spoznava
v sozvenih
med mišljenim in izrečenim.

Njegova človečnost
pa se uresničuje
med zamolčanim
in u-slišanim.